

DE VERJAARDAG

JOHAN HIDDING



JOHAN HIDDING

DE VERJAARDAG

Geïllustreerd door Hein Kray



JAN HAAN N.V. - GRONINGEN

JOHAN HIDDING

DE VERJAARDAG

Geïllustreerd door Hein Kray



JAN HAAN N.V. - GRONINGEN

1. „GA JE MEE ?”

Morgen! denkt Kobi. Morgen ben ik jarig! Dan is het feest!

Blij kijkt ze naar buiten. De zon schijnt en de vogels zingen. Het kon nú wel al feest zijn!

Aan de andere kant van de weg ziet Kobi haar neefje: Kees. Hij woont schuin tegenover haar. Dat is leuk. Ze spelen vaak samen. Er wonen verder geen kinderen in de buurt.

Kees staat even bij het hek. En dan loopt hij de weg op. Kobi denkt: „Ik weet wat! Een leuk plannetje! Ik ga bloemen plukken, omdat ik morgen jarig ben! Een grote vaas vol! Dat zal prachtig staan! Bloemen hóren bij een feest!

Ze loopt naar buiten.

Kees staat aan de kant van de weg, op de berm.

„Ga je mee?” vraagt Kobi.

„Wat ga je doen?”

„Bloemen plukken.”

O... denkt Kees. Bloemetjes plukken....

Hè nee, daar heeft hij geen zin in. Dat is echt iets voor meisjes.

Hij zou liever gaan vissen. Of e... vóétballen! Of e... nòg iets anders. Maar bloemen plukken?

„Heb je geen zin?” vraagt Kobi.

„Nee.”

„Hè, wat flauw.”

„Ga maar alleen,” zegt-Kees. Hij gaat in het gras zitten. In de verte roept een vogel.

„Hoor je hem?” vraagt Kees. „Dat is een koekoek!”

Kobi begint te lachen.

„Waarom lach je?”

„Omdat ik koekoeksblóemen plukken ga.”

Kees moet er ook om lachen.

Hij zegt: „Dat zijn van die rooie, hè? Maar die zijn hier niet! Dan moet je naar de weiden!”

„Dat weet ik wel! Daar heb ik ze verleden week ook al geplukt.”

„En ga je daar nu weer naar toe?” vraagt Kees.

Hij denkt: Dan wil ik toch wel mee! 't Is leuk in de weiden! Wie weet, wat er allemaal te zien is!

Vlug springt hij overeind.

„Ik ga mee,” zegt hij.

Ze lopen langs de heggen en de tuinen.

„Weet je, waarom ik bloemen hebben wil?” vraagt Kobi.

„Nee.”

„Omdat ik morgen jarig ben!”

O, dat is waar ook! Ze is morgen jarig! Kees had er niet meer aan gedacht. Dat hij dat zo vergeten kon!

„Dan is het natuurlijk feest!” zegt Kobi.

„Ja, natuurlijk!”

Kees plukt een takje van een heg. De koekoek roept weer, nu dichterbij. „Koekoek! Koekoek!”

Kees lacht en zegt: „Die is morgen ook jarig. En nu zegt hij al vast, wat hij graag hebben wil! Hoor je wel? Koek! Koek!”

Kobi lacht. Het is een leuke grap. En ze denkt: „Wat zou ik krijgen?”

Ze komen in het dorp. Daar achter zijn de weiden. Maar in het dorp is een leuke winkel. Daar gaan ze eerst even kijken.

Ze staan voor het grote raam en kijken naar al het moois, dat er achter ligt.

„Als ik jarig ben,” zegt Kobi, „vraag ik zo’n bal.”

„Die gele?”

„Natuurlijk niet! Die rooie!”

„Vind je die mooier?”

„Ja, hoor!” Kobi kijkt er verlangend naar.

Eindelijk zegt ze: „Ga je mee?”

„Nog even kijken.”

Kobi zegt: „Mooie knikkers zijn dat, hè?” En ze wijst naar een doos met glazen knikkers.

Kees knikt. Hij stond er ook juist naar te kijken. En hij dacht net: „Als ik geld had, dan kocht ik ze!”

Hij zegt: „Mooie kleuren, hè?”

„Nou!” zegt Kobi. „Vooral die rooie!”

„Ja.”

Nog even blijven ze kijken.

„Kom maar,” zegt Kees.

Dicht bij de winkel woont de grootmoeder van Kees en Kobi.

„Kijk,” zegt Kees, „grootmoeder zit voor het raam.”

„Ja.”

Ze wuiven.

Grootmoeder wuift terug. En ze denkt: Wat zouden ze van plan zijn? Waar gaan ze heen?

Zij kijkt ze na. De zon schijnt op hun haren en hun kleren.

Kobi heeft een groen jurkje aan. En Kees draagt een witte blouse. Zijn broek is zwart.

En hun schoenen zijn bruin. De voeten gaan nu vlug.

Grootmoeder denkt: Wat hebben ze opeens een haast!

Ze verdwijnen om de bocht.

Even later blijven ze weer staan. Bij een boerderij. Het is een groot huis, en er naast staat een klein kalfje. Het

staat daar in het gras, achter het prikkeldraad. Het is rood en wit gevlekt. De ogen glanzen.

„Wat een snoesje, hè?” zegt Kobi. En even streelt ze de snuit van het diertje.

„Weet je, wat ik doe?” zegt ze tegen Kees.

„Nou?”

„Ik vraag aan vader en moeder, of ik het hebben mag, als ik jarig ben!”

„Niet doen,” zegt Kees. „Dat ding groeit natuurlijk als kool. Straks is het een koe. Dan kun je hem niet meer opbergen.”

Nee, dat is waar. Daar had Kobi nog niet aan gedacht.

Toch wel jammer!

Nog een paar keer strijkt ze het goeie diertje over de kop. En dan gaan ze maar weer verder.

Ze zijn nu buiten het dorp. Ze komen op een stille weg. En even later zijn ze bij de weiden.

De weiden zijn groot en groen.

„Kijk,” zegt Kobi, „ginds staan koekoeksbloemen.”

En ze wijst.

Kees kijkt. Ja, nu ziet hij ze ook. Op die plaats is de wei niet groen, maar rood. Zó veel bloemen staan er! Is 't niet geweldig?

„Wat lijkt dat mooi, hè?” zegt Kobi.

„Ja.”

Kees springt over een slootje. Kobi ook. En dan lopen ze door het gras, recht op de bloemen af.

Je kunt hier niet zo erg gemakkelijk lopen! Het gras is hoog! En de grond is een beetje week, een beetje nat. Soppe, soppe — zo gaat het onder je voeten. Maar dat is wel grappig, vindt Kobi.

„Kijk eens!” zegt Kees verrast.



Hij staat stil en wijst naar een plekje, ergens tussen het gras.

Kobi kijkt. Ze ziet eerst niets bijzonders.

Maar dan.... Er ligt een ding tussen het groen. Het is langwerpig en het is net zo zwart als de broek van Kees.

En het glimt.

„Wat is dat?” vraagt ze. „Drop?”

„Ha ha!” Kees moet vreselijk lachen. Dròp. Hoe komt ze er bij!

„Natuurlijk niet!” zegt hij. „’t Is een slak.”

„Bah!”

Kobi trekt een vies gezicht.

En vlug loopt ze verder.

Maar Kees vindt zo’n slak helemaal niet vies.

„’k Vind hem juist erg aardig!” zegt hij. „Je kunt hier van alles beleven!”

Nou, Kobi beleeft liever iets, dat leuker is!

Ze is nu bij de bloemen. Ze bukt zich en plukt. O, wat staan er veel!

Ze kijkt even om, naar Kees.

„Kees, kom je me helpen?”

Hij komt. Hij springt door het gras. Maar opeens staat hij weer stil, naast een grote struik. Sjonge, wat ligt dáár een grote slak, zeg!

Hij hurkt tussen het gras en bekijkt het zwarte dier. Zo’n reus heeft hij nog niet eerder gezien!

Heel, héél langzaam beweegt de slak. Zo’n dier kan onmogelijk hard lopen, denkt Kees.

„Kobi, kijk toch eens! Een reuzenslak!”

Maar Kobi heeft genoeg van slakken! Ze plukt.

Vogels vliegen boven de weiden. Ze roepen.

Allerlei tonen klinken door de lucht. Het klinkt heel mooi, al die vogelstemmen!

2. DE VRESELIJKE SCHRIK

Maar plotseling klinkt er een bóze stem....

„Hé! Wat moet dat daar?”

Kobi schrikt vreselijk. Met een ruk draait ze zich om.

Er staat iemand op de weg: een boer.

Hij staat daar met zijn fiets.

„Vlug uit die wei!” roept hij. „Je vertrap het gras! Ik wil je daar niet zien! Nou, kun je niet doen, wat ik zeg?”

En dreigend komt hij nader....

Kobi kon eerst geen voet verzetten — zó schrok ze. Maar nu maakt ze, dat ze weg komt!

Ze holt.

Straks komt die boze boer haar nog na! Als hij haar te pakken krijgt.... Dat is niet best! Verschrikkelijk! Hij is ontzettend boos! Dat zie je zó maar! En je kunt het wel hóren ook! Zijn stem buldert!

Kobi rënt door het gras.

De boer roept: „Híér heen! Dít is de kortste weg! Nu vertrap je nog veel meer!”

Maar Kobi durft niet naar hem toe te lopen!

Ze rent schuin door de wei. Ze springt over een slootje.

Nee — het lùkt niet! Ze komt er niet overheen! Ze glijdt langs de kant.... Daar gaat ze....

Ze gilt!

Oei! Daar staat ze in het water! Ook dat nog! Ze schreeuwt! Straks pakt de boer haar! O....

Ze grijpt zich vast aan het gras. Vlug! Vlug!

Ze krabbelt weer op de kant. En dan rent ze weer verder, zo hard ze kan.

Eindelijk is ze op de weg. Ze hijgt. Haar hart slaat wild.

Angstig kijkt ze op zij. Ginds staat de boer nog.
Hij leunt op zijn fiets. Hij kijkt niet meer naar haar, maar
naar de wei.
Waar is Kees? denkt Kobi. Waar is die zo vlug gebleven?

Kees?

Die zit nog op de hurken achter die struik....
Maar hij kijkt niet meer naar de reuzenslak! Hij kijkt
naar de boze boer! Hij gluurt tussen de bladeren door....
Kees durft niet voor de dag te komen! Hij durft zich niet
te verróeren!
O, wat is die boer kwaad! En als hij merkt, dat er nòg
iemand in de wei is, wordt hij natuurlijk wóédend!
Kees zit daar bevend achter het bosje..... O, die boer kijkt
maar en kijkt.... Zou hij hem tòch zien!....

De boer staat daar en hij denkt: „Wat is dat toch, daar
achter die struik.... Ligt daar een koe? Ik zie iets wits
en ik zie iets zwarts.... Ja.... het lijkt werkelijk, of er een
koe in het gras ligt! Maar die hóórt daar niet! In mijn
weiland mógen geen koeien lopen! Dit gras moet gemááid
worden! Het moet hóói worden!

De boer wordt steeds bozer.

Er blijft helemaal geen gras over! denkt hij. Dat meisje
vertràpte het gras, en nu is er ook nog een kóé in de
weide! Die eet natuurlijk heel wat op! En die gaat er
nog in liggen ook! Dat mag niet! Dat dier moet er uit!
Het is zeker over de sloot gesprongen!
Driftig zet de boer zijn fiets tegen een boom. En dan
loopt hij met grote stappen door de weide.
Hij gaat recht op de struik af.... de struik, waar achter
Kees zit....

Kees schrikt vreselijk!....

Hij heeft gedacht, dat hij daar een veilig plekje had....

En nu....

Daar komt de boer!....

Wat wil die?....

Zou hij hem hebben gezien?....

Maar kàn dat dan?

Vast niet! De boer wil natuurlijk ergens anders heen!

Hij wil misschien wel gaan kijken, hoe veel gras of Kobi vertrapt heeft!

Ja, natuurlijk! Hij zal wel langs de struik lopen!

Kees denkt: „Ik maak me heel klein!”

En dat doet hij.

En hij denkt ook: „Als de boer voorbij is, máák ik, dat ik weg kom! Dan rèn ik naar de weg, naar Kobi!”

Ja, maar als dat allemaal maar gelukt!....

Daar komt de boer.... Hij komt steeds dichterbij.... En hij komt regelrecht op de struik af....

„Ja, zie je wel?” mompelt hij. „Daar ligt een koe! Een zwartbonte! Dat vervelende beest!”

Kees kan de woorden verstaan....

O, o, denkt hij. O, o, o! Dat is ook wat! Dat is wat, als ze denken, dat je een koe bent!

En hoe komt dat? Omdat hij een zwarte broek aan heeft en een witte blouse! En omdat hij half verscholen is achter de struik! Nu denkt die boer: „Daar ligt een zwartbonte koe! Ik zàl hem!”

Kees is vreselijk geschrokken. Hij weet zo vlug haast niet, wat hij doen moet.... Zijn benen zijn zo raar slap.... Dat komt van de schrik....

Hij moet hier vandáán! Hij moet er vandóór! En vlùg! Hij vliégt overeind!

De boer blijft stokstijf staan. Hij schrikt. Wat is dát nu? Hij ziet daar plotseling een koe op twee benen.... Die rent daar door het gras!

„Hé hé!” roept hij woedend. „Bengel van een jongen! Kom hier!”

Maar Kees rent.

O, als hij maar geweten had, dat ze hier niet mochten komen, dan had hij 't vast niet gedaan! En Kobi ook niet!

Kobi. Hij ziet haar daar staan, op de weg. Ze is daar wel veilig! En hij moet zorgen, dat hij er ook komt!

„Blijf staan!” roept de boer.

Maar Kees rent. Zijn benen vliegen ruisend door het hoge gras. Hij kijkt niet om. Achter hem is de boer. Hij hoort zijn boze stem....

Kobi roept angstig: „Kees! Kom! Vlug! Vlùg, Kees!”

Ja ja! Hij doet immers zijn uiterste best! Hij rent, zo hard hij kan!

Maar eensklaps staat hij voor een brede sloot....

Hij schrikt vreselijk.

Hier komt hij nooit overheen! Die sloot is veel te breed! En wie weet, hoe diep hij wel is!

Wat moet hij?

Hij moet terug!

Maar daar is de boer! En als die hem te pakken krijgt!....

Kees rent naar links. Zó kan hij ontsnappen.... Dat dènkt hij.... Maar....

Daar is óók al zo'n vreselijk brede sloot.... Daar kan hij óók niet verder.... Verschrikkelijk....

Hij rent naar rechts.... De boer schiet op hem af. Hij heeft hem al bijna in handen....

Kobi gilt. Ze staat met de handen aan haar mond. O, o, nu zal het maar heel even meer duren! Kees kan niet meer



ontsnappen! De boer heeft hem bijna te pakken!....
Nee — Kees is ontzettend vlug! Hij rent nog net voor de boer langs! Hij vliegt door de wei, hij komt recht op haar af. Hij springt....

Nu is Kees over het laatste slootje heen. Daar staat hij op de weg!

Zijn hart bonst wild.

„O Kees, hij had je bijna te pakken gehad!”

„Ja.... h.... h....”

Kees hijgt.

De boer staat nog in de wei. Hij roept boos: „Bengels! Pas op, dat ik jullie hier nooit meer zie! Jullie vernielen alles!”

Angstig luisteren ze.

Maar dan zegt Kobi dapper: „Wij zullen het niet weer doen, meneer! Wij wisten echt niet, dat het niet mocht! Hè Kees?”

„Nee, echt niet, meneer!” roept Kees.

„Zo! Nou, 't is wat moois! Wat deden jullie daar? Jullie hadden er niets te maken!”

Even is het stil.

Dan zegt Kobi: „Wij wilden koekoeksbloemen plukken, meneer!”

„En ik keek naar een slak, meneer!” zegt Kees.

„Zo! Nou, je mag blij zijn, dat je harder lopen kon dan een slak! Anders had ik jou wel te pakken gekregen, ventje! En denk er om, dat dit niet weer gebeurt!”

„Nee, meneer, we zullen 't nooit meer doen!”

„Nee, meneer! Nóóit meer!”

De boer bromt wat.

Kees en Kobi lopen maar vlug verder.

Telkens kijken ze om. De boer stapt weer op de fiets.

Hij rijdt naar het dorp.

Gelukkig, hij komt hen niet na!

Kobi zegt: „Als hij ons gepakt had....”

„Dan hadden we vast een pak slaag gekregen!”

„Ja....”

„Maar ik denk, dat hij nu al niet zo erg boos meer is.”

„Nee,” zegt Kobi. „Hij weet nu wel, dat wij 't niet met opzet deden.”

3. EERLIJK DELEN!

„Maar nu heb je nog geen bloemen,” zegt Kees.

Nee, Kobi heeft nog geen enkele bloem. Ze had er al wel enkele geplukt, maar die heeft ze weer weggegooid, omdat ze zo bang was!

Opeens merkt ze weer, dat haar voeten nat zijn. Ze had er helemaal niet meer aan gedacht.

„Ik ben in 't slootje gegleden,” zegt ze. „Mijn voeten zijn nat.”

„Ja?”

„Nou!”

Ze gaat aan de kant van de weg zitten.

„Voel maar,” zegt ze.

Ja, het is waar. De voeten van Kobi zijn flink nat!

Maar Kees weet wel raad. Hij zegt: „Je kunt ze wel drogen, Kobi! De zon is lekker warm.”

Kobi knikt.

Ze blijft stil zitten en ze laat de zon op haar voeten schijnen.

Ja, hoor — ze kan merken, dat het helpt! De voeten worden warm en droog! Gelukkig maar!

Het komt allemaal weer goed!

Maar nu heeft ze nog geen bloemen!

Ze gaan verder.

„Kijk eens!” zegt Kees.

Ja, zeg....! Daar staan koekoeksbloemen, aan de kant van de weg. Ze groeien aan de rand van een greppel. Er staan er heel veel.

En dié mogen ze natuurlijk wèl plukken! Die groeien immers niet in een wei? Ze groeien op de berm!

Kobi stòrmt er op af.

Vlug begint ze te plukken. Wat een buitenkansje, dat ze tòch nog koekoeksbloemen krijgt!

„Ik zal je helpen,” zegt Kees.

„Wat zijn ze móói, hè?”

„Nóú!”

„De stelen moeten lang zijn, hoor Kees.”

„Ja, dat komt wel goed!”

Ze plukken ijverig.

En dan gaan ze terug. Ze dragen allebei een grote bos bloemen.

Wat zal dat prachtig lijken, als ze thuis in een vaas zijn gezet! denkt Kobi.

De vogels roepen. En de zon schijnt op de grote, rode ruikers.

Er fietst een dame over de weg.

Vóór haar uit ziet ze twee kinderen met bloemen. Wat móóie bloemen zijn dat! denkt ze. Waar zouden die te vinden zijn?

Ze zou er best wat van willen hebben!

Ze heeft de kinderen nu bijna ingehaald.

Ze stapt af.

Kees en Kobi kijken.

„Wat hebben jullie prachtige bloemen!” zegt de dame.

„Ja, mevrouw,” zegt Kobi. „Ze zijn erg mooi.”

„Het zijn koekoeksbloemen, mevrouw,” zegt Kees.

„Zo! Heten ze zo? En waar plukken jullie die? In de wei?”

„Nee, mevrouw,” zegt Kees. „Dat mag niet van de boer. Hij wil niet, dat er op het gras getrapt wordt.”

„Wij hebben ze op de berm geplukt, mevrouw,” zegt Kobi. „Maar nu staan er niet meer.”

En ze denkt: „We zijn gelukkig net op tijd geweest! Anders had die dame ze misschien net voor onze neus weggeplukt!”

De dame lacht en ze vraagt: „Zouden jullie er wel een handjevol van willen missen?”

Nou, liever niet, denkt Kobi.

„Ik betáál ze, hoor!” zegt de dame.

O....

Kobi kijkt vragend naar Kees.

Kees knikt. Hij denkt: „Laten we dat maar gauw doen!”

„Goed?” vraagt de dame.

„Ja, mevrouw.” Ze vinden het goed.

De dame krijgt wat bloemen van Kobi en ook wat van Kees.

Ze kijkt blij.

„Fijn!” zegt ze. „Nu heb ik er al heel wat! Wat kosten ze?”

Ja, dat is een moeilijke vraag. Daar moeten ze even over denken.... Wat kost zo'n bos koekoeksbloemen?

Kobi zegt: „Ze zijn zo mooi rood...”

„Ja, erg mooi! Weet je wat? Ik betaal er een kwartje voor! Is dat goed?”

Nou! Het is meer, dan ze gedacht hadden! Ze hadden gedacht: Een dubbeltje! En nu wordt het een kwartje!

De dame neemt haar tas. En ze haalt er een kwartje uit.

„Aan wie moet ik het geven?” vraagt ze.

Kobi zegt: „Kees heeft een zak, mevrouw.”

De dame lacht weer. „Zo,” zegt ze. „Heet jij Kees?”

„Ja, mevrouw!”

„En jij dan? Hoe heet jij?”

„Kobi, mevrouw.”

De dame vindt het mooie namen.

„En wat gaan jullie nu met dat kwartje doen?” vraagt ze.

Dat weten ze nog niet.

Maar ineens denkt Kees aan de winkel in het dorp. Wat kun je daar wel niet allemaal kopen! Ook die mooie glazen knikkers! Die vonden ze immers allebei zo mooi! En hij heeft nog gedacht: „Als ik geld had...”

Nu hebben ze geld.

En opeens zegt hij: „Wij kopen er glazen knikkers voor, hè Kobi?”

„Ja!” roept ze. „Glazen knikkers! Van die gekleurde!”

„Dat is leuk,” zegt de dame.

Ze stapt weer op de fiets. In haar ene hand heeft ze de bloemen.

„Daag!” zegt ze. „Eerlijk delen, die knikkers!”

„Ja, mevrouw!”

„Ja, mevrouw!”

4. WAT KEES DOET

Vlug lopen ze verder. Ze zijn al dicht bij het dorp.

Kobi zegt: „'t Is maar goed, dat we bloemen geplukt hebben, hè?”

„Ja, nou! Anders hadden we geen kwartje gekregen!”

Nee! Een kwartje is veel! Hèb je 't nog wel?”

Kees steekt z'n hand in de zak. Jawel, het zit er nog wel in.

Kobi zegt: „We gaan dadelijk knickers kopen, hè?”

„Ja.”

Ze zijn nu bij het dorp. En in het dorp is de winkel! Je kunt hem al zien, daarginds, achter die lantaarnpaal! Opeens klinkt er een fietsbel, vlakbij. Ze denken vast, dat het die dame weer is. Ze kijken om...

O, het is Kobi's vader.

Hij zegt: „Zo, lopen jullie hiér? Ik zoek en ik zoek!

We moeten eten, Kobi! Waar zijn jullie toch geweest...”

„O, vader, wij hebben bloemen geplukt. En wij hebben er ook van verkocht!”

„Aan een dame, oom!” zegt Kees.

„Ja, vader, en we hebben er een kwartje voor gekregen!

En daar kopen we glazen knickers voor! En...”

„Nou, ik hoor het al, 't is allemaal geweldig!” zegt Kobi's vader.

„Maar we gaan nu eerst eten, hoor!”

Hij zet Kobi op de fiets. En hij zegt: „Rij jij ook mee, Kees? Nee? Nou, loop dan maar vlug naar huis!”

Maar dat doet Kees niet.

Hij gaat eerst nog even naar de winkel. Even naar de knickers kijken!

Ze liggen er nog! Gelukkig! Stel je voor, dat ze net alle-

maal verkocht waren! Dat kon best, want alle kinderen vinden ze natuurlijk prachtig!

Kees staat er al maar naar te kijken.

Opeens denkt hij: „Ik koop ze maar alvast! En dan geef ik straks de helft aan Kobi.”

Vlug gaat hij naar binnen. Het belletje van de winkel deur zegt: „Ring!”

Er komt een dame en die vraagt aan Kees, wat hij hebben wil.

„Van die knikkers,” zegt Kees en hij wijst. En hij legt het kwartje alvast op de toonbank.

De dame neemt een zakje. En daar doet ze knikkers in. Ze tikken tegen elkaar. En ze glanzen!

Wat zijn zo mooi! Wat zijn ze prachtig!

Ze doet het zakje dicht. En dan geeft ze het aan Kees. Ze bergt het kwartje op. En Kees gaat weer naar buiten — met de knikkers!

Hij loopt door het dorp. Hij kan wel zingen. Want het is net, of het feest is!

Dat komt van die knikkers!

Hij heeft ze in zijn broekzak. Dan verliest hij ze niet! Het zou niet best zijn, als hij ze verloor!

Wat zijn ze zwaar! Ontzèttend!

Telkens klopt hij even met de hand op de zak. En dan hoort hij ze tegen elkaar tikken! Een mooi geluid is dat! Hij is nu al dicht bij huis. Maar hij denkt: „Ik ga ze eerst nog even bekijken!”

Hij gaat zitten in het gras naast de weg. Hij haalt het zakje uit zijn broekzak. Dat gaat nog niet eens zo erg gemakkelijk!

Maar het lukt wel.

En dan neemt hij de knikkers er uit.



Hij bekijkt ze één voor één. Ze zijn allemaal erg mooi! Ze glanzen als de nieuwe fiets van Kobi's vader! En die kléuren! En wat liggen ze zwaar in zijn hand!

Hij legt ze op een rijtje.

Hoeveel zijn het er? Tien. Nou, dat zijn er heel wat!

Ja... maar ze zijn niet allemaal van hem! De helft is voor Kobi! „Eerlijk delen!” heeft die dame gezegd. Natuurlijk, dat moet! Ieder de helft! Hij vijf en Kobi vijf. Dan komt het precies uit.

Hij legt vijf knikkers apart. Die zijn dus voor Kobi. Of voor hem. Maar dan zijn die andere vijf voor Kobi.

Ja....

't Is wel jammer, dat hij maar de helft van die knikkers hebben mag....

Vijf is niet zo erg veel....

Zes is meer.... En zéven!.... Maar dan heeft Kobi er maar drie.... Dat is niet eerlijk....

Nee....

Maar Kobi weet immers niet, hoe veel knikkers hij gekocht heeft?....

Als hij haar er drie van geeft, denkt ze natuurlijk, dat hij er zes gekocht heeft! Dan denkt ze natuurlijk: „Nu hebben we er ieder drie.”

Ja....

't Zou wel kunnen....

Maar.... Nee, het zou niet eerlijk zijn!

Hij zit daar nog maar aldoor op de berm. En hij kijkt maar naar de knikkers. Ze liggen daàr als wonderlijk mooie bloemen in het gras.

Het is net, of ze nog aldoor mooier worden!

Hij legt er zeven op een rijtje.

Nu liggen er op het andere rijtje nog drie....

Hij kijkt er even naar....
Langzaam doet hij die drie knikkers in het zakje....
En dan kijkt hij weer naar het rijtje van zeven...!
Opeens schrikt hij. Hij hoort moeders stem. Zij staat in de deur en roept hem.
Vlug stopt hij de zeven knikkers in zijn rechter broekzak.
En het zakje met de drie knikkers duwt hij in de linker.
En dan holt hij naar huis.
Ze moeten eten.

Onder het eten denkt hij aldoor: „Zal ik het maar doen?”
Eerst denkt hij telkens: „Nee.”
Maar dan denkt hij weer: „Ik doe het, geloof ik toch maar....”
Vader neemt de Bijbel en leest er uit voor.
En daarna dankt hij.
Kees voelt zich verlegen.
Hij denkt aan de knikkers en hij denkt ook: „Ik moet ze eerlijk delen!”

Na het eten gaat hij naar boven, naar zijn kamertje.
Daar wil hij de knikkers nog eens goed bekijken!
Hij gaat op de vloer zitten en haalt de zeven knikkers uit zijn rechter broekzak. Langzaam laat hij ze over de vloer rollen.
Wat zijn ze toch prachtig! De zon schijnt door het raam naar binnen. De knikkers rollen door dat stralende licht. Hun kleuren zijn zo tóverachtig mooi!
Zeven knikkers op een rijtje....
Hij zit er weer naar te kijken....
Zal hij het toch maar doen? Zal hij ze alle zeven houden?....
„Ja,” denkt hij, „ik doe het, geloof ik, toch maar....

Want Kobi wéét het immers niet! Ik dóé het, hoor!”

Als hij weer buiten komt, staat Kobi al op hem te wachten. „Nu gaan we knickers kopen, hè?” zegt ze. „Heb je ’t kwartje nog wel?”

„Nee,” zegt hij. „Ik....”

„Hè?” Ze gilt het. „Heb je ’et verlóren? O.... En....”

„Nee!” zegt hij vlug. „Nee, ik heb het niet verloren! Ik heb al vast knickers gekocht! En.... en....”

Hij steekt een hand in zijn linker broekzak en hij trekt er het zakje uit.

„Die zijn voor jou,” zegt hij vlug.

„Há!” Kobi juicht. Ze kijkt in het zakje. „O, wat prachtige! Drié nog wel!”

Zie je wel? denkt Kees. Ze is al lang tevreden, het valt haar méé! Ze vindt het véél! ’t Is maar goed, dat ik haar niet de helft gegeven heb!

Ja? Is dat goed?.... Is dat wel waar?

Hè, hij wil er niet meer aan denken!

Kobi staat daar met glinsterende ogen. Ze rolt de knickers heen en weer. O, wat zijn die kleuren prachtig!

Opeens vraagt ze: „Mag ik die van jou ook eens zien?”

Hij steekt een hand in z’n broekzak en voorzichtig haalt hij er drie knickers uit.... Drie. Meer niet, natuurlijk!....

„O, die zijn ook erg mooi!” zegt Kobi. „Zullen we er mee gaan spelen?”

Maar Kees heeft geen zin. Hij denkt: „Nee, nu niet!” Hij vindt het niet leuk, om nu met die knickers te spelen. Hij is er eigenlijk helemaal niet erg blij mee....

„Ik ga naar huis,” zegt hij.

Kobi kijkt verwonderd. Wat hééft Kees toch.... Hij doet zo vreemd.

Ze ziet, dat hij naar binnen gaat.

En ze denkt: „Wat zal ik nu eens gaan doen?”
Wacht — ze weet het al! Ze zal naar grootmoeder gaan!
Ze zal grootmoeder de knikkers laten zien!
Ze huppelt naar het dorp. In haar hand draagt ze het zakje met de knikkers. Ze tikken tegen elkaar.
Kobi zingt een liedje. De vogels zingen mee. En de zon schijnt vrolijk. Morgen is Kobi jarig — maar vandaag is het ook al een beetje feest!

5. WAT GROOTMOEDER DOET

Grootmoeder zit op de bank, voor haar huis.

De bloemen staan te bloeien in de stille middaguren. De bijen zoemen. En de zwarte poes ligt snorrend op grootmoeders schoot.

Grootmoeder zit daar heerlijk in het warme licht. Ze kijkt naar de bloemen en naar de mensen, die voorbij gaan. Daar ziet ze eensklaps Kobi komen.

Grootmoeder denkt: „Wat kijkt dat kind blij! Maar dat is ook geen wonder — het is immers zulk prachtig weer.”

„Dag, grootmoe!”

„Dag, kind! Kom je een poosje bij me zitten?”

Nee, dadelijk nog niet! Kobi gaat voor grootmoeder staan.

Ze heeft het knikkerzakje in de hand en ze zegt: „Grootmoeder, wat zit hier in?”

„Moet ik raden? Dat wordt moeilijk....”

Kobi wacht. Ze lacht een beetje.

Grootmoeder zegt: „Toffeetjes.”

„Nee, hoor!”

„Kralen!”

„Ook niet!”

„Nee? Dan geef ik het op, hoor.”

Kobi doet het zakje open en dan laat ze grootmoeder erin kijken. Grootmoeder kijkt verbáásd!

„Mensen, mensen! Wat mooie knikkers! Hoe kom je daar wel aan?”

Dat zal Kobi eens vlug eventjes vertellen!

Ze gaat naast grootmoeder zitten. En dan vertelt ze van de bloemen en van het kwartje, en dat die dame zei, dat ze eerlijk delen moesten!

„'t Was een heel aardige dame, grootmoe.”

„Ja, dat merk ik. Als ze zo maar bloemen van jullie kocht!”

Kobi knikt en vertelt verder. Dat zij toen ging eten en dat Kees intussen de knikkers kocht.

„Wat zijn ze mooi, hè grootmoeder?”

„Erg mooi, ja!”

Grootmoeder bekijkt ze nog eens weer. En ze vraagt:

„Dus, je krijgt er zes voor een kwartje?”



„Ja, grootmoe,” zegt Kobi. Dat is immers wáár? Kees heeft ze immers gekocht en ze hebben ieder de helft, ze zouden immers eerlijk delen? Dus ieder heeft er drie. Dat is samen zes. Dat is: zes knikkers voor een kwartje.

Grootmoeder denkt: „Nou, dan weet ik wel, wat ik doe! Dan koop ik er ook nog zes! En dan geef ik die morgen aan Kobi. Omdat ze dan jarig is! Wat zal ze kijken!

Kobi streelt de poes.

„Nog één nachtje slapen!” zegt ze. „Dan ben ik jarig.”

„Dat is waar ook!” zegt grootmoeder. „En wat zou je graag willen hebben, als je jarig bent?”

O!....

Kobi kijkt grootmoeder aan. Ze denkt aan de mooie bal, die ze in die winkel heeft gezien....

„Zo'n mooie rooie bal graag, grootmoe! Zo eentje als er in die etalage ligt, daarginds.”

En ze wijst naar de winkel, schuin tegenover grootmoeders huis.

Grootmoeder denkt: „Dan krijgt ze die van mij! Een rode bal en knikkers!”

Kobi streelt nog steeds de poes. Die vindt dat wel fijn. „Nu ga ik weer naar huis, grootmoe! Ik ga spelen met de knikkers!”

„Ja? Ga je nu al weer? Dat is vlug!”

„Ja. Daag, grootmoe!”

„Dag, kind!”

Grootmoeder kijkt Kobi na en ze lacht een beetje. Kobi holt de weg af, naar huis.

Nu is ze al niet meer te zien.

Kees is naar boven gegaan, naar zijn kamertje. Hij gaat voor het raam staan en kijkt naar buiten.

Ginds loopt Kobi. Kobi, die zo blij is met haar knikkers....

En hij is er helemáál niet blij mee....

Nee? Maar ze zijn immers zo mooi!

Hij haalt ze uit zijn zak en bekijkt ze weer.

Ja, ze zijn werkelijk erg mooi. Maar hij zal ze nu eerst maar opbergen. Hij gaat er nu niet mee spelen. Hij heeft geen zin....

„Je bent een bedrieger, Kees! Je hebt niet eerlijk gedeeld! Je bent een bedrieger!”

Niemand zegt het — en toch is het net, of hij het hoort....

Hu! Wat is dat akelig! Dat wil hij niet meer horen! Is hij een bedrieger?

„Ja, Kees. Dat weet je best!”

Hu!

Hij pakt een doos en vlug doet hij de knikkers er in. Dan duwt hij de doos in een hoekje van zijn kast.

Zo, hij wil niet meer naar die knikkers kijken.

„Je bent een bedrieger, Kees! Je bent niet eerlijk! Je hebt twee knikkers te veel genomen! Dat weet je best!”

Ja maar.... ja maar, Kóbi weet er immers niets van! En ze vindt het ook niet erg, want ze is echt wel blij met haar drie knikkers!

„O, Kees.... O, Kees.... Wat ben jij een bedrieger! Kobi meent natuurlijk, dat je eerlijk bent, dat je eerlijk gedeeld hebt!”

Nou, 't kan me niks schelen! denkt Kees nijdig. Met één slag doet hij de kastdeur dicht. Bom!

En dan gaat hij naar beneden.

Hij komt de kamer in.

Daar zit moeder. Zij naait.

„Zo, Kees, wat ga je doen?”

„'k Weet nog niet,” zegt hij.

Hij durft moeder niet aan te kijken. Hij gaat maar gauw de deur uit.

Hij wil de weg op.
Maar daar ziet hij Kobi weer. En hij wil nu ook niet met
Kobi spelen. Hij keert zich om en loopt de tuin in.
Wacht, hij zal de paadjes eens gaan harken!
Hij gaat naar het schuurtje en neemt de hark.
En dan begint hij.
De bloemen bloeien langs de paden. Wat zijn ze mooi!
Zo mooi zijn ook die knikkers....
Nee — daar wil hij nu niet meer aan denken!
Hij harkt.
Een vlinder daalt op het pad. O, wat een mooi dier! Wat
prachtige kleuren!
En wéér denkt Kees aan de knikkers.... Daar moet hij
aldoor weer aan denken....
En dat wil hij niet!
Wild, met rukken, trekt hij de hark over het pad.
Eensklaps houdt hij er mee op. Hij vindt het vandaag geen
leuk werkje....
Hij brengt de hark weer naar het schuurtje.
Hij leunt tegen de muur.
Het is geen prettige dag! Eerst wel — maar nu niet meer!
Hij weet heel goed, waar dat van komt.... Van die knik-
kers.... Hij heeft Kobi bedrogen....
Maar Kobi weet het gelukkig niet. Niemand weet het!
Nee?
Ja, er is wèl iemand, Die het weet.... De Heere! Hij weet
alles! Dit ook!
En Kees weet zeker, dat de Heere nu boos op hem is.
Kees wordt bang. O, denkt hij, wat zal ik doen? Zal ik
die knikkers nog maar vlug naar Kobi brengen?
Maar wat zal ze dan boos op me zijn! Ze zal zeggen,
dat ik een bedrieger ben! En nóóit zal ze meer met me
willen spelen!

En grootmoeder gaat naar de winkel. Zij wil iets gaan kopen voor Kobi, omdat die morgen jarig is.

Eerst staat grootmoeder even voor het grote winkelraam. Wat zijn er veel mooie dingen te koop!

Daar links, daar liggen ballen! Zo'n rode bal zal ze kopen!

En kijk, daar liggen ook van die mooie knikkers! In een doos. Daar zal ze ook wat van kopen! Wat zal Kobi kijken, als ze een bal en knikkers krijgt!

Grootmoeder gaat naar binnen.

Eerst koopt ze een rode bal.

En dan zegt ze: „Nu wil ik ook nog graag wat van die knikkers. Voor een kwartje maar.”

En ze denkt: „Dan krijg ik er zes.”

Ja? Nee — ze krijgt er méér! De dame, die de knikkers in een zakje doet, telt nog maar door: „Zeven, acht, negen, tien!”

Tien knikkers krijgt grootmoeder voor een kwartje....

Hé, denkt ze. Zou dat geen vergissing zijn? Kees heeft er immers zès voor een kwartje gekocht.... Hoe kan dat toch....

Ze vraagt: „Zijn de knikkers goedkoper geworden?”

De verkoopster kijkt verwonderd.

„Goedkoper? Nee, mevrouw. Ik verkoop er altijd tien voor een kwartje.”

Hé, denkt grootmoeder. Dat is toch wel wonderlijk. En Kees had er maar zès.... Drie voor Kobi en drie voor hemzelf.... Ze hadden immers eerlijk gedeeld?....

Grootmoeder begrijpt er niets van. Heel de dag moet ze raadsels oplossen. Eerst vroeg Kobi haar, wat er in het zakje zat. Dat kon grootmoeder niet raden. En nu is er weer een nieuw raadsel. Hoe kan het, dat Kobi maar drie knikkers heeft gekregen?....

6. DE VERJAARDAG

Vandaag is Kobi jarig! Vandaag is het feest!
De zon schijnt weer net zo mooi als gisteren.
En de duiven roepen in de boom. En een vink zit te zingen
in de seringenstruik.
En Kobi zingt ook. Want het is feest vandaag!
De vink kijkt eensklaps naar het raam. Net of hij denkt:
„Wat zou Kobi wel krijgen, nu ze jarig is?”

Wat ze krijgt?

Kobi is er stil van.... Zo mooi is het....
Een pop, een gróte! Een pop, die schreien kan en slapen!
Hoe moet ze heten? denkt Kobi. Wacht: Mimi! Ja, dat
is een leuke naam!
Zij kleedt Mimi uit en kleedt haar weer aan. En dan zet
ze haar op een stoel, voor het raam.

Kees ziet het.

Hij staat thuis in de kamer en hij kijkt naar het huis, waar
Kobi woont. Kobi, die jarig is vandaag. Heeft ze een pop
gekregen?

„Zeg, Kees....” Moeder komt de kamer binnen. „Dit mag
je aan je nichtje geven.”

Het is een grote reep chocola. Zo'n grote reep heeft Kees
nog nooit gezien! En wat zit er een mooi papiertje om-
heen! Er staat een prachtige plaat op: twee molens en een
boot en een grote vogel.

Hij staat er een poosje naar te kijken.

„Nou, Kees,” zegt moeder, „moet je niet naar Kobi? Je
zou haar toch feliciteren, dacht ik?”

Kees knikt wat.



Hij heeft niet veel zin. Als hij aan Kobi denkt, denkt hij ook weer aan die knickers....

Moeder zegt: „'k Zou nu maar gaan.”

Ja, het zal wel moeten....

Kees gaat de deur uit.

Hij steekt de weg over. Het is stil op de weg. Alleen grootmoeder loopt er, ginds. Zij komt deze kant uit. Zij wil Kobi natuurlijk ook feliciteren.

Langzaam loopt Kees naar Kobi's huis.

Kobi ziet hem komen. Ha, daar is Kees! Wat loopt hij langzaam. Wat heeft hij in z'n hand?

Kees komt binnen.

Hij ziet Kobi staan, midden in de kamer. Ze heeft de grote pop in haar armen.

Kees is verlegen. Hij weet niet, wat hij zeggen moet... Nee? Maar hij weet toch, dat hij z'n nichtje feliciteren moet?

Dat doet hij dan ook.

„Kobi, welgefeliciteerd. En dit is voor jou!”

„O, wat een kànjer!” roept Kobi. „Moeder, kijk toch eens!”

„Ja, dat is een knaap, hoor!” zegt Kobi's moeder.

Kobi zegt: „Zo'n grote reep heb ik nog nooit gezien!”

„Ik ook niet,” zegt Kees.

„Weet je, wat we doen?” zegt Kobi. „We delen hem middendoor! Ieder een helft.”

Kees kleurt.

Tante denkt: „Waarom kleurt die jongen nu? Net of hij 't helemaal niet leuk vindt, dat hij de helft krijgt van die reep.... Wat wonderlijk....”

Kees kijkt schuw naar zijn tante.

Hij denkt: „O, wat is het allemaal vervelend....”

Hij kijkt naar buiten.

O, daar komt moeder ook aan. Die komt natuurlijk Kobi ook feliciteren.

Kees' moeder zegt: „Kobi, kind, hartelijk geluk gewenst, hoor!”

„Dank u wel, tante!”

„Kijk, en dit is voor jou.”

„O, tante! Dank u wel! O, wat een mooie!”

Een bloem is het, een rode bloem, in een groene pot!

Kobi zegt hem op de tafel. En dan zet ze hem voor het raam. En dan ziet ze grootmoeder komen....

O, o, wat komen er veel!

Grootmoeder zegt: „En dit krijg je van mij.”

O — een bal! Zo'n prachtige rode bal, die ze zo graag hebben wou!

En dit dan? Wat is dat nog? Een zakje met zuurtjes? Is dat ook voor haar?

„Ja,” zegt grootmoeder. „Maar het zijn geen zuurtjes, geloof ik...”

Nee, hoor! Nee, hoor! Het zijn knikkers! Van die éne knikkers! O, wat veel! Eén, twee, drie, vier.... Tien!

„O Kees, kijk toch eens!”

„Ja, ik zie het wel,” zegt Kees. Hij kijkt helemaal niet blij.

Kobi's moeder kijkt naar Kees en ze denkt: „Wat hééft die jongen toch.... Hij kijkt maar aldoor zo triest.... Wat is er toch met Kees aan de hand....”

Grootmoeder kijkt ook naar Kees. Zij vindt ook, dat hij een beetje wonderlijk doet.

„Nu heb ik dertien knikkers!” roept Kobi.

Ze laat ook het grote stuk chocola aan grootmoeder zien.

„Van Kees gekregen!” zegt ze blij.

„Sjonge!” zegt grootmoeder. „Die Kees is een royale jongen, hoor!”

Kees weet niet, hoe hij kijken moet. Wat grootmoeder daar zegt, is immers helemaal niet waar! Is hij een royale jongen? Een gemene jongen is hij! Hij heeft niet eerlijk gedeeld! In zijn kast staat een doos met zeven knikkers! Twee daarvan had hij aan Kobi moeten geven!

Maar is het eigenlijk wel zo erg, dat hij haar die niet gegeven heeft? Kobi heeft er daarnet immers nog tien knikkers bijgekregen? Zij heeft er nu al meer dan hij!

Nee, Kees — dat zijn maar praatjes! Je weet best, dat je Kobi bedrogen hebt!

Ja.... dat wéét hij ook best! Maar hij zegt het niet! O nee!

O nee! Dat durft hij niet, hoor!

Knap!

Wat was dat voor een geluid? Wat knapte daar?

O, Kobi heeft haar reep middendoor gebroken. Nu geeft ze hem de helft.

Hij kijkt verlegen.

„Nee,” zegt hij. „Ik wil er niets van.”

„Hè?” Kobi kijkt verbaasd. „Lust je geen chocola?”

Kees zegt eerst niets.

En dan zegt hij: „E.... jawel....”

„Nou, alsjeblieft. Het is voor jou.”

Ze duwt hem de halve reep in de hand.

De anderen lachen, behalve grootmoeder.

Zij zegt: „Ja, ze delen alles eerlijk, die twee. Nu de chocola, en gisteren de knikkers.”

O....Kees weet niet, wat hij doen moet.... Hij wil wel wegkruipen.... Hij wil wel de deur uitrennen.... Hij weet zich geen raad....

O, en waarom kijkt grootmoeder hem zo aan?....

Hij slaat zijn ogen neer. Hij voelt zich gloeiend heet....

„Ja,” zegt grootmoeder tegen moeder. „We hebben gisteren bijna de winkel leeggekocht.... Kees en ik. Eerst heeft Kees knikkers gekocht: zes voor een kwartje. En daarna heb ik knikkers gekocht: tien voor een kwartje. En ze waren net zo groot. Wonderlijk, hè?”

„Hi hi....”

Kees barst in snikken uit. Hij voelt, wat grootmoeder bedoelt. Grootmoeder heeft begrepen, dat hij Kobi bedrogen heeft.... O, het is verschrikkelijk....

„Het.... het spijt me zo....” snikt hij.

7. EN DAN....

Ze kijken allemaal heel verbaasd. Alleen grootmoeder niet.

Maar alle anderen denken: „Wat is er nú opeens aan de hand? Wat mankeert die Kees nu toch.... Begint die daar eensklaps te huilen? En nog wel op het verjaardagsfeest van Kobi?”

Daarnet keek iedereen nog blij — en nu kijken ze heel verwonderd.

En Kees snikt maar. Hij zegt, dat het hem zo spijt.... Maar wàt spijt hem dan toch zo.... Dat hij die halve reep gekregen heeft? Maar die heeft Kobi hem immers gegeven....

„Wat is er toch, jongen?” vraagt moeder verbaasd. „Ik begrijp er niets van....”

„Ik ook niet,” zegt tante.

Kobi staat met open mond naar haar huilend neefje te kijken. Zij begrijpt er ook niets van. Kees doet net, of hij iets heel ergs gedaan heeft. Maar wàt dan toch....

„Wat is er toch gebeurd, jongen?” vraagt moeder ongeduldig. „Vooruit, vertel eens vlug!”

„Hi hi.... Ik.... ik heb.... ik heb de knickers niet.... niet eerlijk verdeeld....”

„Hè?” Moeder begrijpt het niet. „Wat vertèl je nu toch....”

Kees zou wel onder de vloer willen kruipen. Ze kijken hem allemaal zo aan.... Net of ze denken: „Wat is dat voor een deugniet? Wat heeft díe uitgehaald? Is die jongen niet éerlijk? Ooo....”

„Wij.... wij hebben bloemen verkocht aan een dame....” hakkelt hij.

„Ja,” zegt Kobi. „Voor een kwartje.”

„Ja en daar.... wilden we.... wilden we.... knikkers voor kopen....” zegt Kees.

En dan vertelt hij, hoe het toen verder gegaan is....

„En toen heb ik er tien gekocht.... En toen heb.... toen heb ik er drie aan Kobi gegeven.... En.... en.... en ik heb er zéven....”

„Ooo....” zegt moeder.

En ze kijkt verdrietig en boos. „Dàt vind ik slècht, Kees!” Kees knikt.

„Vind jij dat ook niet héél erg slecht?”

„Ja.... ja, moeder....”

Kees kijkt verlegen.

Hij ziet, wat Kobi nu denkt. Het valt Kobi vreselijk tegen, dat hij dàt gedaan heeft.... En het valt moeder ook erg tegen.... En iedereen. Ze zijn boos. En de Heere is ook boos op hem! Dat weet hij wel! Dat wist hij immers dadelijk al, toen hij die knikkers nam. Eigenlijk is hij helemaal niet blij geweest met die knikkers.... Hij dacht: „Ha, ik heb er zeven!” Maar wat hàd hij er aan? Hij heeft ze maar gauw in een doos gestopt....

Het is stil in de kamer.

Dan zegt moeder: „Je had ze dus gestolen!”

Ja.... ja. Hij had ze gestolen, dat is waar! Ze waren voor Kobi — maar hìj heeft ze gepakt!.... Het was toch wel vreselijk slecht!

„Het.... het spijt me zo....” snikt hij.

„Daar ben ik blij om,” zegt moeder.

„Ik ga ze hálén!” roept Kees eensklaps. En hij vliegt de deur uit.

Hij gaat naar huis, hij gaat naar boven, naar zijn kamertje. Hij grijpt de doos uit de kast. Hij rent met de doos naar Kobi's huis.

„Hier,” zegt hij, „je mag ze allemaal wel hebben, Kobi!”
„O, maar dat hoeft niet,” zegt Kobi. Hè nee, dat zou ze helemaal niet leuk vinden.

„Dan doen we 't zó,” zegt Kees' moeder. „Kees, jij geeft er twee aan Kobi. Dan heeft Kobi er vijf van de tien, en jij ook. Hè?”

Kees knikt verlegen.

En haastig geeft hij Kobi de twee knikkers, die hij haar gisteren al had moeten geven....

Zo — en nu is het dan eindelijk, éindelijk voor elkaar!
Niemand kijkt er meer boos. Ze zijn ook niet boos meer.
Ze kijken nu allemaal blij!

Kees kijkt naar de doos, waar zijn knikkers in liggen.
Ze glanzen. Nú is hij er wel blij mee! Omdat de tien nu eerlijk zijn verdeeld!

„Ga je mee naar buiten?” vraagt Kobi.

Hij knikt.

„Neem je de chocola niet mee?” vraagt ze.

O ja, die chocola.... Die halve reep....

Hij lacht wat verlegen.

En dan gaan ze de deur uit. Kobi neemt de nieuwe pop mee, in een wagentje.

Ze zet het wagentje onder de seringenstruik.

En dan gaan zij en Kees met de nieuwe bal spelen!

Ze gooien hem heen en weer.

Hij vliégt door de lucht! Ze vangen hem op. Ze hollen hem na. Ze rennen over het gras.

Het is een geweldige feestdag! denkt Kees. Want Kobi is jarig — en.... alles is weer goed!

Opeens legt Kobi de bal naast de pop.

„Weet je, wat ik ga doen?” vraagt ze aan Kees.

„Nee....”

„Ik ga even naar dat schattige kalfje kijken, weet je wel?”

O ja, dat roodbonte diertje. Goed, Kees gaat mee.

Ze lopen de weg op.

Kobi's moeder roept uit het raam: „Waar willen jullie heen?”

„Wij gaan naar het kalfje kijken, moeder!”

O, dan is het goed.

8. „WAT GEVAARLIJK !”

Ze lopen langs de heggen en de tuinen. Ze gaan door het dorp.

En dan komen ze bij de boerderij, waar ze het kalfje hebben gezien.

Maar nu zien ze het níét.

Hé....

Kobi zegt: „Gisteren stond het dáár, hé? In het gras.”

„Ja.”

„Waar zou het gebleven zijn?”

Ja, dat zou Kees ook wel eens willen weten. Hij ziet het ook nergens.

Ze kijken nog even en lopen dan een eindje verder.... En dan zien ze het opeens....

„Kijk eens!....” roepen ze.

Het loopt op de weg.... Ze schrikken er van.

„Wat gevaarlijk!” roept Kees.

„Hoe komt het daar?” roept Kobi. „O, Kees.... Dat is vreselijk gevaarlijk!”

Kees knikt. Hij kijkt strak naar het kalfje.

„Het is vast en zeker stilletjes uit de wei gelopen!” zegt hij.

„Ja....”

„Het is tussen het prikkeldraad door gesprongen, Kobi! Vast!”

Kobi knikt.

„O, Kees, maar nu komt het vast onder een auto!”

„Ja! Of onder de trein!”

O, de trein.... Ja! Dat is waar ook! Ginds is de spoorlijn! En telkens komen er treinen voorbij! En het kalfje is

nog zo dom! Het weet niet, hoe gevaarlijk de treinen zijn!
En de auto's!

„O, Kees, straks is het dood! Dat arme, lieve dier....”

Kees knikt. Hij denkt: „Wat moeten we doen?”

Hij zegt: „De boer moet het weten! Ga jij het hem zeggen? Dan blijf ik hier staan. Dan pas ik op, dat het kalfje niet naar de spoorlijn gaat!”

„Ja!” zegt Kobi. „Dat is goed!”

En ze rënt weg! Naar de boerderij.

Ze is al dicht bij de grote deur. Die staat open.

Nog eventjes....

„Woef! Woef!”

Vreselijk, wat schrikt ze!

Een geweldige hond komt de deur uit. Hij is ontzettend kwaad! Hij blaft woedend. Ze ziet zijn tanden! En die zijn wit en lang en gruwelijk scherp!

O... Kobi rilt....

Wat moet ze nu.... Het kalfje loopt op de weg. Ze moet het zeggen — maar ze durft niet.... Die hond....

Opeens klinkt er een stem in het huis: „Nero! Kom hier!”

En meteen keert de hond zich om. Hij is heel gehoorzaam.

Hij loopt terug en verdwijnt weer in huis.

Wat nu? denkt Kobi. Zal ik nu ook maar verder gaan?

Ja — want het móét! Het kalfje loopt op de weg!

En voorzichtig loopt ze naar de grote deur. Die staat nog steeds wijd open. Daar achter is het donker.

Kobi blijft staan.

Er is geen bel.

Wat moet ze nu doen? Ze zal maar roepen.

„Meneer! Menéér!”

Daar komt al iemand.

O — vreselijk! Kobi wil wel weghollen — zó schrikt ze! Want daar komt de boer — en dat is de boer, die zo boos op haar was! Omdat zij in zijn wei liep! Omdat zij het gras vertrapte, zij en Kees....

Hij is nòg boos! Ze ziet het wel aan zijn ogen....

„Zo,” zegt hij. „Wat kom je vertellen?”

„Ik.... meneer.... Het kalfje.... Ik....”

„Nou? Ik begrijp het niet.”

„Nee, meneer. Ik kom zeggen.... Het kalfje komt bijna onder de auto's en onder de trein.... Het loopt op de weg. Wij hebben het gezien.... Kees houdt het tegen....”

„Loopt het op de weg?” zegt de boer. Hij kijkt nu helemaal niet boos meer. Hij loopt vlug de deur uit.

Kees staat nog steeds op wacht. O, als er nu maar gauw iemand komt!

Er komt nog maar niemand. Maar — er komt wel een trein.... Hij hoort hem.... Het geluid wordt steeds duidelijker....

En dat domme kalfje loopt maar rustig op de weg. Het wil verder, het wil naar de spoorlijn. Het weet niet, dat dat vreselijk gevaarlijk is. Wie zou het aan dat domme diertje vertellen?

Kees trilt van spanning. Daar komt het kalfje!....

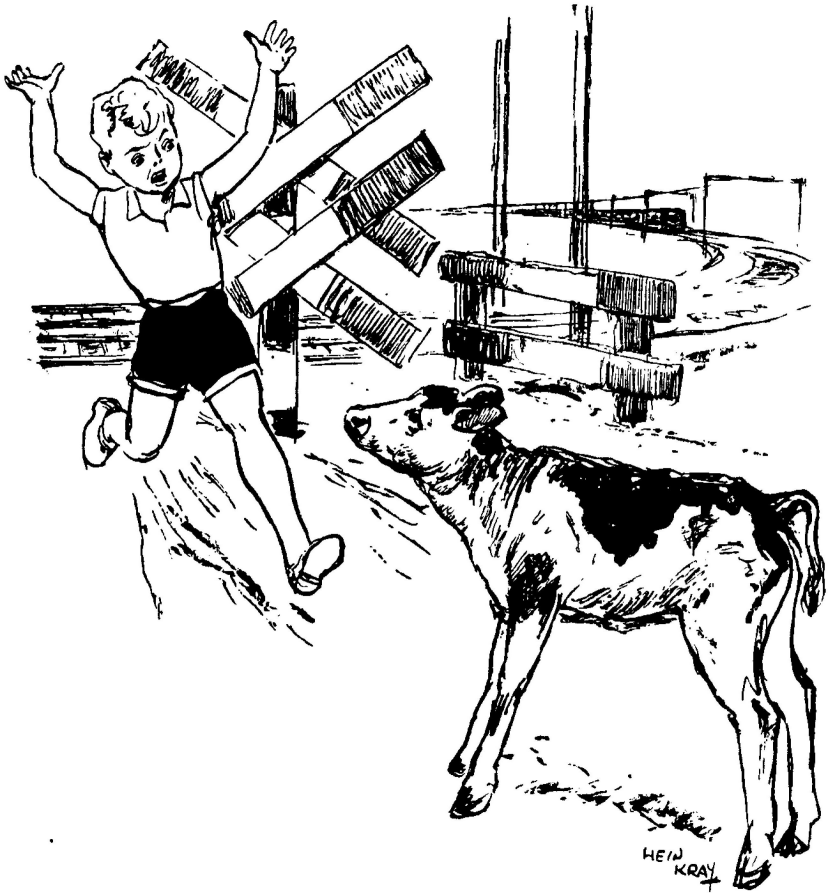
„Terug!” roept Kees.

En hij zwaait met zijn armen.

Het kalfje kijkt hem aan. Dan draait het zich half om. Maar plotseling komt het wéér.... De weg is breed. Kees staat aan de ene kant — en eensklaps wil het kalfje aan de andere kant voorbij.... Het loopt hard langs een heg....

O, wat schrikt Kees. Het gaat mis! Het kalfje komt onder de trein! De trein is al vlak bij! En het kalfje ook....

Kees loopt zo hard hij kan naar het kalfje toe. Hij zwaait



wild met zijn armen. Hij zal het tegenhouden. Dat moet, dat móét!

Maar lùkt het?

Ja!

Het kalfje blijft staan!

Het durft niet verder. Er stáát immers iemand? Die zwaait zo griezelig met z'n armen!

De trein jaagt dreunend voorbij.

Gelukkig! Gelukkig! denkt Kees.

En daar ziet hij Kobi komen en de boer. O — maar dat is die bóze boer, die hem toen pakken wou!....

Maar hij kijkt nu niet boos. Hij lacht. En hij zegt tegen Kees: „Je bent een flinke kerel, hoor! En je zusje is een flinke meid!”

„Het is mijn zusje niet,” zegt Kees.

„Ik ben het nichtje van Kees, meneer!” zegt Kobi.

„O. Nou, jullie zijn flinke kinderen, hoor! Jullie hebben goed opgelet! Als jullie er niet geweest waren, was het kalf misschien wel onder de trein gekomen!”

„En misschien was de trein dan wel omgevallen ook nog!” zegt Kobi.

Kees kijkt haar aan. Ja, denkt hij, wie weet!

9. „EN ZE ZIJN ZO PRACHTIG ROOD !”

De boer heeft nu het kalfje goed vast.

„Het is een schatje, meneer!” zegt Kobi.

De boer lacht.

„Mag ik het even strelen?” vraagt Kobi.

Dat mag.

Kobi streelt het. Het koeiekind kijkt onnozel.

De boer kijkt blij. Blij — dat zijn Kees en Kobi ook.

De boer neemt het kalfje mee.

„Ja,” zegt hij, „dat zijn nu die ondeugende kinderen, die het koeiegras vertraptten. Maar ze zijn niet altijd ondeugend! Want wat ze nú hebben gedaan, dat was heel flink!”

Het kalfje sukkelde mee met de baas. Het begrijpt niets van zijn verhaal.

Het komt weer in de wei.

„Kijk,” zegt de boer tegen Kees en Kobi. „Daar is het doorheen gekropen. Daar is een gaatje in het hek. Zien jullie wel?”

Ja.

De boer maakt vlug het gaatje weer dicht.

„En kom nu maar eens mee,” zegt hij.

Ze kijken elkaar aan en ze denken: „Wat zal er nu nog gebeuren?”

Ze lopen achter de boer aan.

Ze komen in de tuin.

„Lusten jullie kersen?”

Er staat een grote kerseboom. En er hangen wel duizend kersen aan....

„Nóú, meneer!”



„O, gráág, meneer!”

„Dan gaan we plukken,” zegt de boer.

En hij plukt een hele boel kersen. Die zijn voor Kees en Kobi.

Ze smullen.

De boer plukt er nog méér.